

Moje delo je v veliki meri tudi moj hobi

Predstavitev stalnih sodelavcev revije

Miha Pavšek

Kaj ste po izobrazbi in s čim se preživljate? Kaj pa bi najraje počeli za preživljanje?

Magister geografije (tema magistrerja so bili snežni plazovi) in univerzitetni diplomirani geograf in etnolog. Trenutno delovno mesto (poklic: raziskovalec, naziv: višji strokovnoraziskovalni asistent) na Geografskem inštitutu Antona Melika ZRC SAZU¹ mi omogoča, da za preživljanje v primerjavi z drugimi počnem sorazmerno veliko tega, kar tudi sicer rad počnem. Morda je v zadnjem času malo premalo terenskega in pedagoškega dela ter preveč sedenja za računalniškim zaslonom, a se bo to lahko že kmalu izboljšalo s pridobitvijo novih raziskovalnih projektov.

Kaj najraje počnete v prostem času?

Migam, če se le da, skupaj z družinskimi člani. Imam tri otroke – eden v osnovni, drugi v srednji šoli in tretji na fakulteti. Ko sem v dolini, je to šport (odbojka, košarka, včasih badminton in tu pa tam še vedno malo letom primerne gimnastike, trenutno obnavljam tudi plesno znanje, popoldne in za vikende pa kolesarjenje (topli del leta) ter hribolazenje čez celo leto. Redno prebiram periodiko, tu in tam tudi kakšno knjigo, prej strokovno kot leposlovno, zelo aktiven sem tudi v domačem Trzinu: v planinskem društvu, pri civilni zaščiti, pišem za občinsko glasilo Odsev.

Kakšna je vaša povezava z gorami?

Večstranska, najprej ljubiteljska (starši), nato vodniška (vodnik sem od 1983 pri MO PD Ljubljana - Matica, od 2003 pa pri PD Onger Trzin) in inštruktorska (MK PZS). K Mladinski komisiji me je v drugi polovici osemdesetih let prejšnjega stoletja pripeljal pokojni Tomaž Vrhovec, sicer moj gorniški kolega, študijski mentor in na koncu še sorodnik. Že med dodiplomskim študijem in njegovim

nadaljevanjem se je zgodila tudi strokovna povezava z gorami (naravne nesreče, snežni plazovi, vreme v gorah) oz. delna sinergija sprva ljubiteljskih zanimanj s poznejšimi strokovnimi znanji (lavinski kataster). Tudi z matičarji se še vedno vidimo vsaj enkrat do dvakrat letno, hribovska prijateljstva iz mladih let očitno držijo za prmej. Če le gre, sva v gorah skupaj z ženo, ki je tudi športnica.

Vaš najljubši kotiček/najljubša aktivnost v gorah?

Brezčasen beli labirint vseh treh Komen (Zgornja, Spodnja in Lepa Komna) v po možnosti čim višjem snegu in trentarsko samotna Traviška dolina v kopnem. Hoja po brezpotjih oz. iskanje prehodov, še raje kot v planinskih čevljih na smučeh, če je seveda zima glede snega taka, kot se spodobi.

Vaš moto v življenju je ...?

Zmožnost, da smo brez velike sreče in denarja prav tako lahko srečni in zadovoljni ter da izkoristimo v življenju prav vsak dan, tudi tistega, ko vstanemo z levo nogo ali pa nas ujame na turi kaj neprijetnega ali nepredvidenega. Morda še ta, pa naj bo še tako obrabljen moto, ki si ga lahko tudi zapojemo – da si je za prijatelje vedno in čim prej, najbolje pa kar takoj, treba vzeti čas!

Kako ste začeli sodelovati s Planinskim vestnikom?

Ni bilo težko, saj so bili moji starši redni naročniki revije, odkar pomnim. Že od gimnazijskih let dalje fotografiram, zato je v *Planinskem vestniku* pristalo že kar nekaj mojih fotografij; ker sem precej "pišoč" (v bibliografskem sistemu COBISS imam vpisanih skoraj 1200 enot, od tega več kot 70 strokovnih in 600 poljudnih prispevkov, slednjih največ za Dnevnik, za katerega sem med letoma 2002 in 2012 pripravljala rubriko Vreme in ljudje), je bilo samo vprašanje časa, kdaj bom začel. Če se prav spomnim, so bili povod prav snežni plazovi, pa obisk seminarja o

Miha Pavšek Arhiv Mihe Pavška

družabnosti v gorah in ekološkega tabora (sanacija erozijsko uničenih delov planinskih poti) v imenu MK PZS v začetku devetdesetih. Pozneje, od leta 2006 dalje, redni pregledi vremena v gorah po meteoroloških trimesečjih, pa zapisi o preostankih nekdanjih ledenikov pod Triglavom in Skuto, ki ju po službeni dolžnosti obiskujem že vse od sredine devetdesetih. Imam pa na pisanje v *Planinskem vestniku* tudi manj prijeten spomin še iz predračunalniške dobe, saj mi je eden od tedanjih urednikov po več kot letu dni na mojo izrecno prošnjo vrnil tipkopis in zemljevid z geografskega potepanja po Prokletijah. Morda ga enkrat le spravim v digitalno obliko; del fotografij s tega zanimivega, zdaj že skoraj zgodovinskega hribolazenja, sem namreč že.

Zakaj radi sodelujete s Planinskim vestnikom?

Ker je to že od nekdaj odlična revija s 120-letno tradicijo, z vsebinsko in grafično res široko paleto prispevkov. Seveda z vmesnimi nihanji, a v dolgoročnem trendu obrnjena vedno navzgor, proti vrhovom. Če sem nekdaj poznal zlasti bralce, poznam zdaj, ko je prevzela vajeti "moja" polstoletna generacija, tudi precejšen del uredništva; tehnični urednik je namreč predsednik našega PD, z Dušanom (Škodičem, op. ur.) sva bila v mladih letih večkrat na skupnih akcijah. To, kar ste naredili z revijo v zadnjem desetletju, je nekaj izjemnega! Všeč mi je, da se stalno spreminjate in prilagajate, enako pa zahtevate tudi od nas, avtorjev. Da ne omenjam tega, da so nam na voljo vsi prispevki od prve številke iz leta 1895 dalje tudi v digitalni obliki! ○

¹ Znanstvenoraziskovalni center Slovenske akademije znanosti in umetnosti.